

нѣколко десетилѣтия. А слама се добива всѣка година, при всѣка жѣтва, въ огромно количество.

Химицитѣ и фабрикантитѣ сѣ обърнали отдавна внимание на тоя суровѣ продуктѣ, на това вещество, което всѣка година се възобновява. И затова, преработката на сламената целулоза за добивѣ на хартия не е нѣщо ново. Още преди 170 години въ Регенсбургѣ (Германия) фабрикантѣтъ на хартия Шеферѣ се опиталѣ да прави хартия отѣ слама. Първитѣ опити не излѣзли много успѣшни. Трѣбвало да минатѣ цѣли 100 години, докато сламата влѣзе въ хартиеното производство. Първата хартия отѣ слама, която и ние познаваме, била много недоброкачествена: жълто-кафяна, трошлива, известна у насѣ подѣ името халваджийска книга. А днесѣ отѣ слама се добива хартия, по-добра отѣ тая, на която се печати нашиятѣ „Вѣнецѣ“.

Сламата, следѣ като се получи отѣ нивата, се отнася въ фабриката. Тамѣ тя се нарѣзва на дребно и се почиства отѣ прахѣ и примѣси. Следѣ това се изварява съ сода каустикѣ въ желѣзни котли, които събиратѣ до 20,000 литри. Това изваряване става при температура 140—159° С и при налѣгане 7 атмосфери. Следѣ като се извари, отѣ сламата се добива жълто-кафяна, гѣста като медѣ, течностѣ, въ която, освенѣ целулоза, сѣ разтворени още и примѣситѣ, които има въ сламата. Гѣстата течностѣ се пречиства, избѣлва се съ хлорѣ и отѣ нея се получава чиста, снѣжно-бѣла целулоза, която се валцува въ форма на дебелѣ картонѣ. Една фабрика преработва дневно до 150 тона слама и получава отѣ нея около 65 тона чиста целулоза. Отѣ тая целулоза по-нататѣкъ може да се получи чисто бѣла хартия за писане, изкуствена вълна, изкуствена коприна...

Напоследѣкъ и у насѣ се замѣстватѣ успѣшно естественитѣ вълна, памукѣ, коприна съ изкуствени, получени отѣ дървесина и отѣ слама. Ние отиваме въ